

ΜΕΡΕΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Μηνιαίο ενημερωτικό φυλλάδιο

Μάιος - Ιούνιος 2006

Ο πέμπτος μήνας του ημερολογίου και ο τρίτος μήνας του αρχαία δεκάμηνου αρχαίου ρωμαϊκού ημερολογίου.

Η ονομασία προέρχεται από το όνομα της αρχαίας ρωμαϊκής θεότητας Μάια (Μάγια), που, με τη σειρά του, προέρχεται από την αρχαιοελληνική λέξη μαία, που σημαίνει τροφός, μητέρα. Συνεπώς, ως θεότητα η Μάια συμβόλιζε τη γονιμότητα της γης.

ΜΑΪΟΣ

Αργότερα, η θεά ταυτίστηκε με την ελληνική νόμφη Μαία, την ομορφότερη από τις Ατλαντίδες, μητέρα του θεού Ερμή, στον οποίο αφιερώθηκε αυτός ο μήνας, όπως μας πληροφορεί ο Πλούταρχος (Βίος Νουμά, 19).

Σύμφωνα με μια άλλη άποψη, η ονομασία του Μαΐου ίσως προέρχεται από τη λέξη Μαΐος, που είναι ο συγκριτικός βαθμός του επιθέτου magnus (= μέγας).

Επίσης, κάποιοι άλλοι θεωρούν ότι ο Μάιος πήρε το όνομά του από τους Majores, τους ένδοξους αρχαίους προγόνους, στους οποίους ήταν αφιερωμένος.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Το **Σάββατο 6 Μαΐου**, πραγματοποιήθηκε στο Εκπαιδευτήριο "ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟΝ" ημερίδα με το γενικό τίτλο

«Προεφηβεία – Εφηβεία».

Η ημερίδα διοργανώθηκε στα πλαίσια της Σχολής Γονέων του Εκπαιδευτηρίου και απευθυνόταν σε γονείς και εκπαιδευτικούς. Το πρόγραμμα των εισηγήσεων κάλυψε το θέμα από πολλές και διαφορετικές οπτικές γωνίες. Ειδικό και έμπειροι επιστήμονες προσέγγισαν με μεθοδικότητα, πληρότητα και ευαισθησία τη σημαντική αυτή περίοδο της ζωής των νέων ανθρώπων.

«Η εφηβεία είναι ποίηση. Γεννά εσωτερική ευφορία. Πλάθει κόσμους ονειρικούς. Έχει ατμόσφαιρες ρομαντικές. Είναι σαστισμένη. Μπορεί να αγαπήσει, αλλά μπορεί και να βασανίσει. Όλες τις αντιφάσεις της θα τις περάσει ομαλά, κοντά σε παιδαγωγούς και σε μεγαλύτερους συμπορευτές που διατηρούν μέσα τους στοιχεία νεανικά, που μπορούν να κρατήσουν αποστάσεις, να συνοδεύονται από αξίες, να είναι σαφείς, αληθινοί και καθαροί στις σχέσεις τους». Με αυτά τα λόγια άνοιξε το πρόγραμμα της ημερίδας ο γενικός διευθυντής του Εκπαιδευτηρίου Ν. Γ. Κοπιδάκης.

Ο πρώτος εισηγητής τής ημέρας, κ. Γ. Κρασσανάκης, καθηγητής του Παιδαγωγικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Κρήτης, ανέπτυξε το θέμα: «*Σταθερά χαρακτηριστικά της εφηβικής ηλικίας*».

Στη συνέχεια, η κ. Ε. Χρονιάρη, ψυχολόγος, υπό τον γενικό τίτλο «*Ο έφηβος και η οικογένεια*». Η ομιλήτρια στάθηκε

ιδιαίτερα στη σύγχρονη τάση της ασφυκτικής οικογενειακής υπερπροστασίας, προτείνοντας τρόπους για τη σταδιακή και υγιή ενηλικίωση και εξέλιξη του εφήβου σε έναν ενημερωμένο και όχι τρομοκρατημένο άνθρωπο.

Η κ. Φ. Εφραίμογλου, γενετική ψυχολόγος – ψυχοθεραπεύτρια, ανέπτυξε το θέμα: «*Η εφηβική κρίση μέσα στην κοινωνική κρίση – Μία προσληπτική*». Περιγράφοντας τη βαθιά κοινωνική και φιλοσοφική κρίση του ανθρώπινου πολιτισμού, μελέτησε συγκεκριμένους τρόπους με τους οποίους οι σύγχρονες εκφάνσεις αυτής της κρίσης συναντώνται στα προσωπικά αδιέξοδα του ατόμου και πολύ περισσότερο του εφήβου.

Στη συνέχεια, η κ. Ε. Μπαλή, ψυχίατρος, προσέγγισε τις «*Αποκλίνουσες και προβληματικές συμπεριφορές στην εφηβεία*». Σε μια δύσκολη και συναρπαστική κάθοδο στην εφηβική ψυχή, η ομιλήτρια καθόρισε τα όρια του φυσιολογικού, στις αντιδράσεις και τα συναισθήματα των παιδιών και κατηγοριοποίησε με τον πιο σαφή και μεθοδικό τρόπο τα επικίνδυνα συμπτώματα μιας αρχικά εφηβικής και ενδεχομένως, μετέπειτα μόνιμης διαταραχής.

Τέλος, η κ. Ε. Ιατράκη, φιλόλογος στο Εκπαιδευτήριο "ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟΝ", παρουσίασε «*πώς οι έφηβοι μαθητές βλέπουν το σχολείο*», αλλά και πώς οι ίδιοι ζουν και κινούνται μέσα στο σχολείο.

Γ' ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΗ

Την **Κυριακή 7 Μαΐου**

2006, με τη συνεργασία του

κ. Φώντα

Σπινθάκη, πραγματοποιήθηκε

η τρίτη φετινή εκδρομή στο

οροπέδιο Λασιθίου.

Από την είσοδο του

οροπεδίου, με τους παλιούς

πετρόκτιστους ανεμόμυλους, ανεβήκαμε στην

κορυφή Καρφή, που φιλοξενεί και ένα μινωικό

οικισμό. Στη συνέχεια, κατηφορίσαμε στο

μικρό και πανέμορφο **οροπέδιο του Νίσμου**

αμέσως μετά κατευθυνθήκαμε στο χωριό

Τζερμιάδο, όπου επισκεφθήκαμε το **σπήλαιο**

Κρόνο.

* * *

Η εκδρομή της Κυριακής, η τρίτη φυσιολατρική εκδρομή, πραγματικά ήταν από τις μοναδικές

εμπειρίες στη ζωή.

Είδαμε μέρη σχεδόν ανέγγιχτα

από τον άνθρωπο. Το

περιβάλλον ήταν υποβλητικό.

Κάποιες στιγμές ήθελες να

σιωπάς, να κλείνεις τα μάτια

και ν' ακούς μόνο τους ήχους

της φύσης, το θρόισμα των

φύλλων. Η διαδρομή προς την

κορυφή Καρφή ίσως να ήταν

κουραστική, αλλά θα μπορούσα να την

ξαναρχίσω, μόλις έφτασα εκεί. Γιατί **η θέα**

και η διαδρομή ήταν το δώρο, όχι το ότι

φτάσαμε στην κορυφή. Η επαφή αυτή με

τη φύση μάς βοήθησε **να έρθουμε σε**

επαφή και με τους ίδιους μας τους

εαυτούς την ψυχή μας, το ασυνείδητο.

Μερόπη Ορφανουδάκη, γ' Γυμνασίου

Πέρασα πολύ όμορφα! Ήταν η πρώτη φορά που πήγα να σε φυσιολατρική εκδρομή με άτομα της ηλικίας μου. Ήταν, πραγματικά, πιο ωραία απ' ό,τι φανταζόμουν! Όλοι ήμασταν από την αρχή πολύ ζωηροί κεφάλτοι. Μετά που φτάσαμε στον προορισμό μας και κατεβήκαμε από το λεωφορείο, τα προσώπια των παιδιών είχαν γίνει ροζ από το πολύ κρύο. Μου άρεσε το σπήλαιο που πήγαμε. Μου φάνηκε ενδιαφέρον. Με εντυπωσίασαν οι πολύ-πολύ μικρές - σχεδόν αόρατες - σταγονίτσες στο εσωτερικό της σπηλιάς. Έπρεπε να πλησιάσει κανείς πάρα πολύ κοντά, για να τις προσέξει. Ήθελα να καθίσω κ' άλλο, για να ακούσω το γλυκό ήχο των σταγόνων που έπεφταν!

Πάντως, ο κυριότερος λόγος για τον οποίο πέρασα ωραία στην εκδρομή ήταν το ότι έκανα παρέα και με παιδιά που δεν είχα ιδιαίτερες σχέσεις. Σε γενικές γραμμές περάσαμε όλοι φανταστικά και το χαρήκαμε με την ψυχή μας!

Λήδα Αλαμπούνη γ' Γυμνασίου

Ήταν μια υπέροχη εμπειρία, όπως φυσικά και οι άλλες δύο φυσιολατρικές εκδρομές που κάναμε. Αυτή η συγκεκριμένη εκδρομή μου φάνηκε πολύ μακρή σε διάρκεια, όμως αυτό που με ευχαρίστησε ήταν ότι έκανα καινούργιους φίλους και γέλασα μαζί τους μέχρι δακρύων. Αυτό που, κατά τη γνώμη, μου είναι το πιο σημαντικό στις εκδρομές αυτές είναι οι κοινές εμπειρίες, όπως, για παράδειγμα, οι δυσκολίες στο περπάτημα στα δύσβατα βουνά, η έλλειψη καθαριότητας κ.ά.

Ελένη Βασιλάκη γ' Γυμνασίου

Κυριακή, ώρα 8.40'. Τότε ήταν που έφτασα έξω από το Αρχαιολογικό Μουσείο, λίγο καθυστερημένη. Το πούλμαν ξεκίνησε. Η ατμόσφαιρα ήταν κάπως διαφορετική από τη συνηθισμένη. Τέτοιου είδους εκδρομές δίνουν την ευκαιρία στα παιδιά να γνωρίζονται καλύτερα μεταξύ τους. Όχι φωνές, αλλά τραγούδια και συζητήσεις που ίσα-ίσα ακούγονταν και έκαναν την ατμόσφαιρα ιδιαίτερη. Φτάσαμε. Για να πω την αλήθεια, δεν το περίμενα έτσι. Το γραφικό μέρος με τους μισογκρεμισμένους και εγκαταλελειμμένους ανεμόμυλους είχε μετατραπεί σε τουριστικό και εμπορικό κέντρο. Περασμένες δέκα ήταν, όταν αρχίσαμε να ανεβαίνουμε. Ο παγωμένος αέρας μάς χτυπούσε τα πρόσωπα και εμείς, μην μπορώντας να τον αντιμετωπίσουμε, συνεχίζαμε ακάθεκτοι το δρόμο μας. Ήταν σίγουρο πως είχε βρέξει. Όταν πέρασαμε τους μύλους και κάναμε την πρώτη στάση, όχι για φαγητό, συνειδητοποιήσαμε πως ήμασταν όλοι βρεγμένοι. Είχε βγει ο ήλιος, όταν ξαναρχίσαμε το περπάτημα. Κάναμε άλλη μια στάση, αν δεν κάνω λάθος, και ύστερα αρχίσαμε να ανεβαίνουμε επικίνδυνα. Φτάσαμε στην κορυφή, στο τέρμα, στο Καρφί και οι δυνάμεις μας μάς είχαν εγκαταλείψει ή τουλάχιστον έτσι νομίζαμε. Συνεχίσαμε, οι περισσότεροι χωρίς παράπονο, μα ξέρανε καλά πως ανυπομονούσαμε όλοι για μια ακόμη στάση. Πάντα, όπου υπάρχει ανηφόρα υπάρχει και κατηφόρα. Δεν ήταν απότομα και ήταν ό,τι έπρεπε. Άλλη ανηφόρα δεν θα την αντέχαμε. Μετά από ένα μισάωρο τουλάχιστον, ίσως και λιγότερο - πού ξέρεις; - κάναμε και τη στάση με τη μεγαλύτερη διάρκεια. Εκεί μπορώ να πω πως όλοι έδωσαν τα πάντα για τη νίκη της ομάδας τους.

Ένας αγώνας ράγκμπι ήταν που χώριζε καθηγητές και μαθητές από τον τίτλο της τιμής, της δόξας και της περηφάνιας. Ήταν αγώνας με μεγάλη διάρκεια. Δεν θυμάμαι το αποτέλεσμα, μα ξέρω πως όλοι το ευχαριστήθηκαν.

Τελειώσαμε το φαγητό μας και αφού παίξαμε το παιχνίδι του προσανατολισμού, μαζέψαμε τις «αποσκευές» μας και ακολουθήσαμε το δρόμο - ευτυχώς υπήρχε και δεν χρειάστηκε να σκαρφαλώσουμε στους βράχους - για το χωριό το οποίο και θα περνούσαμε, για να φτάσουμε στο σπήλαιο Κρόνιο. Η ώρα πέρασε γρήγορα και όταν φτάσαμε, χωριστήκαμε σε ομάδες, για να μπούμε μέσα. Ανάψαμε τους φακούς. Ήταν πολύ πιο μικρό απ' ό,τι το περίμενα. Δεν είδα σταλαχτίτες, παρά μόνο ιστούς αράχνης περίτεχνα σχεδιασμένους, και το μόνο που ακουγόταν, εκτός από τα χαχαντήα μας, ήταν οι σταγόνες του νερού. Το σπήλαιο ήταν γεμάτο λάσπη και δε στάθηκα τυχερή ... Οι φακοί έκλεισαν και υπήρξε το απόλυτο σκοτάδι. Δεν κράτησε για πολύ. Βγήκαμε έξω και περιμέναμε να μπου και οι άλλες ομάδες, για να φύγουμε. Λίγο πιο έξω από το χωριό περίμενε το πούλμαν. Ύστερα από λίγες διαφωνίες όλα ήταν εντάξει. Του χρόνου πάλι.

Γεωργιάννα Τσαϊνη, β' Γυμνασίου

Κυριακή 7 Μαΐου. Τρίτη φυσιολατρική εκδρομή με το σχολείο μας. Συγκεντρωθήκαμε, λοιπόν, όλοι στην πλατεία Ελευθερίας, απ' όπου θα φεύγαμε με το πούλμαν. Φτάσαμε στο οροπέδιο Λασιθίου και από εκεί έπρεπε να φτάσουμε στην κορυφή Καρφί. Η

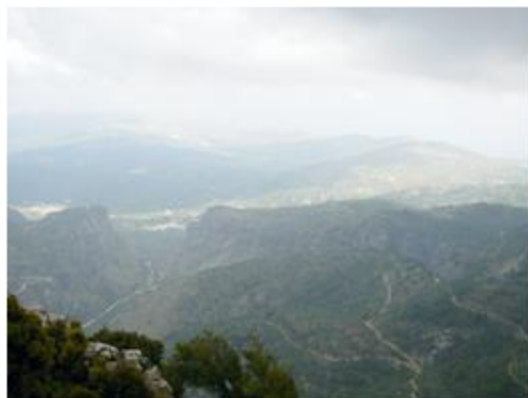
διαδρομή ήταν αρκετά κουραστική με πολλές και δύσβατες ανηφόρες και με πολλά βραχώδη μονοπάτια. Όταν πια φτάσαμε στο Καρφί, κάθισαμε λίγο να αναπαυτούμε και να φάμε. Φεύγοντας από κει, ανεβήκαμε σε μια πιο ψηλή κορυφή, που έβλεπες όλο το Ηράκλειο από κει πάνω, όπως και τα πουλιά να πετάνε δίπλα σου, στο ίδιο ύψος. Μετά από κει περπατήσαμε για λίγο και φτάσαμε σε ένα αρκετά μεγάλο και ανοιχτό μέρος, για να φάμε και να παίξουμε. Το παιχνίδι μπορώ να πω πως ήταν το πιο ωραίο πράγμα στην εκδρομή. Παιξαμε ράγκμπι. Καταλαβαίνετε πόσες ξοφάλτσες μπουνιές και κλωτσιές παίχτηκαν. Μετά από μιάμιση ώρα παιχνίδι κατεβήκαμε στο οροπέδιο για να δούμε ένα σπήλαιο. Ήταν πολύ ωραίο, ειδικά όταν έσβησαν όλοι οι φακοί και ακούγαμε τις σταγόνες του νερού που έπεφταν κάτω. Μετά επιβραστήκαμε στο λεωφορείο, για να επιστρέψουμε στο Ηράκλειο. Ήταν μια ακόμη πολύ ωραία εμπειρία και ελπίζω να πάμε και άλλες τέτοιες εκδρομές.

Εκτορας Καλλέργης, α' Γυμνασίου.

Περιμέναμε όλοι με ανυπομονησία τη μέρα που πραγματοποιήθηκε η τρίτη και τελευταία μας φετινή εκδρομή. Ντυθήκαμε με βαριά ρούχα, πήραμε τα σακιά μας και επιβραστήκαμε στο πούλμαν που θα μας πήγαγε στο οροπέδιο Λασιθίου. Μόλις κατεβήκαμε, νιώσαμε τον παγωμένο αέρα στα πρόσωπά μας.

Μπήκαμε στην είσοδο του οροπεδίου και αρχίσαμε την «αναρρίχσή» μας. Οι πλαγιές ήταν απόκρημνες και επικίνδυνες, αλλά ευτυχώς δεν συνέβη τίποτα. Όταν τελικά σταματήσαμε να σκαρφαλώνουμε, βρεθήκαμε σ' ένα όμορφο τοπίο με απέραντο πράσινο.

Όμως, στα χόρτα είχαν μείνει στάλες, πιθανόν από τη βροχή που πρόσφατα θα είχε ρίξει ή από την πρωινή υγρασία, με αποτέλεσμα τα παπούτσια μας να γεμίσουν νερό. Συνεχίσαμε την πεζοπορία και κάθε τόσο κοιτούσαμε την καταπληκτική θέα που μας παρείχε το βουνό. Κάναμε μια στάση, για να ξεποστάσουμε και να

φάμε, καθώς ήμασταν όλοι εξαντλημένοι από το περπάτημα. Όταν ήρθε η ώρα να φύγουμε, στενοχωρηθήκαμε όλοι, αλλά ο κ. Φώντας μάς ενθάρρυνε, λέγοντάς μας ότι θέλουμε λίγο ακόμα για να φτάσουμε στην κορυφή. Όταν μετά από χίλιους κόπους και βάσανα ανεβήκαμε στο Καρφί, βγάλαμε αναμνηστικές φωτογραφίες, καθίσαμε λίγο να ξεκουραστούμε και μετά σηκωθήκαμε, για να αρχίσουμε την κατάβαση. Ο δρόμος ήταν δύσβατος και δυσκολευτήκαμε αρκετά να περπατήσουμε. Στο τέλος τα καταφέραμε και φτάσαμε στο οροπέδιο του Νίσιμου, όπου οι κόποι μας δικαιώθηκαν. Με μια μικρή μπάλα που είχε φέρει ένας μαθητής, συμφωνήσαμε να παίξουμε *ράγκμπι*. Στο παιχνίδι αυτό συμμετείχαν, επίσης, ο κ. Φώντας, η κ. Παπαθανασίου και η κ. Ατσαλάκη. Παίξαμε πολλή ώρα και κάποια στιγμή σταματήσαμε, για να παίξουμε και το παιχνίδι του προσανατολισμού.

Εφτασε λίγο αργότερα, δυστυχώς, η ώρα να φύγουμε και από το Νίσιμο. Αποχαιρετήσαμε το *ράγκμπι* τις πυξίδες και όλες τις ωραίες στιγμές που περάσαμε μαζί με τους καθηγητές, και ξεκινήσαμε για το νέο μας προορισμό. Το σπήλαιο Κρόνιο. Μετά από λίγη ώρα φτάσαμε στο υπέροχο χωριό, το Τζερμιάδο. Προχωρούσαμε στους δρόμους, παρατηρώντας την καθημερινή ζωή των κατοίκων. Κάποιοι άνθρωποι μας χαιρετούσαν, πάντα με ένα χαμόγελο στα χείλη. Κάποιοι άλλοι μας κοιτούσαν με ένα καχύποπτο βλέμμα.

Αφήσαμε πίσω το Τζερμιάδο και τους κατοίκους του και κινηθήκαμε προς το σπήλαιο. Μόλις φτάσαμε, χωριστήκαμε σε τέσσερις ομάδες των έντεκα ατόμων και μπήκαμε στο μικρό αλλά συναρπαστικό σπήλαιο Κρόνιο. Με τους φακούς μας θαυμάζαμε το καθετί που μας κινούσε το ενδιαφέρον. Όταν πια τελειώσαμε την «ξενάγηση», φύγαμε και κατευθυνθήκαμε προς το λεωφορείο που θα μας πήγαινε στο Ηράκλειο. Και κάπου εδώ τελειώνει άλλη μια εκδρομή με ωραίες εμπειρίες στις καρδιές μαθητών και καθηγητών, που δεν θα ξεχάσουμε ποτέ. Και ας ελπίσουμε πως θα υπάρξουν και άλλες τέτοιες εκδρομές, για να έχουμε κι άλλες καλές στιγμές, που δεν μπορείς να τις απολαύσεις στην απλή καθημερινή ζωή.

Κωνσταντίνος Καρακάστας, α΄ Γυμνασίου

Την **Τετάρτη 10 Μαΐου** πραγματοποιήθηκε «*Ημερίδα των περιβαλλοντικών ομάδων*» στο Θεατρικό Σταθμό. Το σχολείο μας το εκπροσώπησε η περιβαλλοντική ομάδα με τις υπεύθυνες καθηγήτριες κ. Π. Κατσιρντάκη και κ. Ειρ. Παπαθανασίου.

Πιστεύω πως οι παρουσιάσεις των υπόλοιπων περιβαλλοντικών ομάδων που είδαμε ήταν πολύ προσεγμένες και αξιόλογες. Το ίδιο πιστεύω και για τη δική μας παρουσίαση, αφού οι περισσότεροι υπεύθυνοι των περιβαλλοντικών ομάδων, αλλά και μαθητές, είπαν πολύ καλά λόγια για την παρουσίασή μας και την παρατήρησαν με προσοχή. Επίσης, πολλές από τις εργασίες που ακούστηκαν μας ενέπνευσαν, έτσι ώστε να κάνουμε καινούργια πράγματα και μόνοι μας, αλλά και με κάποια άλλη περιβαλλοντική ομάδα, αν βρεθούμε ξανά σε τέτοια ομάδα. Ήταν μια αξέχαστη και μοναδική εμπειρία, όχι τόσο η συγκεκριμένη στιγμή, όσο η διαδικασία μέχρι να φτάσουμε στο τελικό αποτέλεσμα.

Μαίρη Χινάρη

Συμμετείχαν στο συνέδριο πολλά σχολεία, επομένως υπήρχαν πολλές εργασίες που ήταν εντυπωσιακές. Εγώ, όμως, ξεχώρισα μια που με τράβηξε ιδιαίτερα το θέμα της. Αναφερόταν στη Μεσόγειο με όλους τους θαλάσσιους οργανισμούς της. Βέβαια, όλες ήταν πολύ ωραίες και υπήρχε ομαδικότητα, όπως και στη δική μας. Παρουσιάσαμε τη δουλειά που κάναμε όλο το χρόνο και πιστεύω πως ήταν εντυπωσιακή.

Μαριάννα Ασκανάκη

Όλες οι παρουσιάσεις ήταν πολύ ωραίες. Ειδικά αυτές στον υπολογιστή. Στην είσοδο του Θεατρικού Σταθμού, είχαν στηθεί ταμπλό που περιέγραφαν πώς πέρασαν και τι έκαναν όλη τη χρονιά.

Μανώλης Καρακάστας

Είδαμε τις εργασίες των άλλων σχολείων, ενώ ταυτόχρονα μέσα απ' αυτές, μάθαμε για τα περιβαλλοντικά προβλήματα που αντιμετωπίζει ο πλανήτης και η χώρα μας. Η εργασία μας με το ελαιόλαδο και το κουλουράκι δημιούργησε θετικές εντυπώσεις σε όλους τους παρευρισκόμενους.

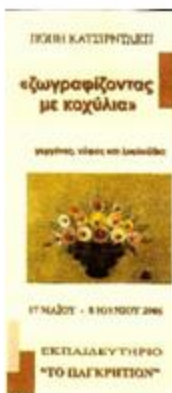
Κωνσταντίνος Ασπετάκης

Κάθε ομάδα στο συνέδριο είχε ασχοληθεί και με ένα διαφορετικό θέμα και είχε την ευκαιρία να παρουσιάσει τη δουλειά της στο κοινό, καθώς και να φτιάξει ένα σχετικό ταμπλό. Πιστεύω πως ήταν πολύ καλό που η ομάδα μας πήρε μέρος σ' αυτό το συνέδριο γιατί ήταν μια πολύ καλή εμπειρία για όλους μας.

Νατάσα Βακουφισή

Όλα τα σχολεία φάνηκαν ότι είχαν δουλέψει πολύ. Όσες εργασίες παρακολούθησα με είχαν ενδιαφέρον. Μου άρεσε πολύ, όπως και την προηγούμενη φορά που είχαμε πάει.

Ηρώ Καραγιάννη

Την **Τετάρτη 17 Μαΐου**, έγιναν στο χώρο του σχολείου τα εγκαίνια της έκθεσης «Ζωγραφίζοντας με κοχύλια» της κ. Πόπης Κατσιρντάκη, καθηγήτριας βιολογίας στο Εκπαιδευτήριο και υπεύθυνης της περιβαλλοντικής ομάδας του Γυμνασίου.

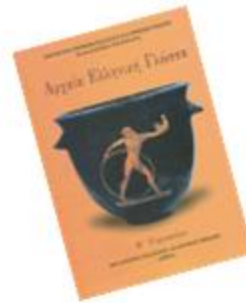
Η έκθεση θα διαρκέσει μέχρι τις 8 Ιουνίου. Όπως γράφει η κ. Π. Κατσιρντάκη στο πρόγραμμα της έκθεσης, «όταν οι μνήμες από εικόνες της φύσης, ιδιαίτερα της φύσης της Μεσσαράς, αποτελούν ερέθισμα για μια σύνθεση, διερωτώμαι αν αντιγράφω ή αν μιμούμαι τη φύση. Η μίμηση δεν περιέχει ακρίβεια, είναι «σαν». Σαν μανουσάκια, σαν ανεμώνες, σαν κρινάκια, σαν μαργαρίτες, σαν παπαρούνες, Ο κάμπος της Μεσσαράς είναι ένα θησαυροφυλάκιο εικόνων. Οι ανεμώνες του Φλεβάρη είναι ποικιλόχρωμες σε όλες τις αποχρώσεις του ροζ-μωβ. Οι ανεμώνες

του Μάρτη, οι μαυρομάτες, είναι άσπρες και στο κέντρο μαύρες. Μερικές έχουν ένα χρώμα απαλό, γλυκό ροζ, κοριτσίστικο. Οι μαργαρίτες άσπρες ή κίτρινες, τα κρινάκια μωβ-μπλε και τόσα άλλα όμορφα και σπάνια λουλουδιά, όπως οι άγριες ορχιδέες και οι κατακόκκινες παπαρούνες, προσφέρουν εικόνες άπειρης ομορφιάς. Χορταίνει το μάτι σου, μπαίνει στο μεδούλι σου, στο αίμα σου και φτάνει στο μυαλό σου τελικά το «θάμπωμά» τους. ... Χρόνια τώρα συλλέγω κοχύλια. Έχω δεκάδες χιλιάδες κομμάτια, μικρά, μεγάλα, σπασμένα, σπάνια ή κοινά. Για το καθένα έχω κάνει και μια μετάνοια στη γη. Την ευχαριστώ και αυτή όπως τη θάλασσα, διότι είναι οι κύριοι χορηγοί της έκθεσής μου. Η σημερινή μου έκθεση έχει μια ιδιαίτερη αξία για μένα. Είναι ένας αποχαιρετισμός στο χώρο της δουλειάς μου, που για 33 χρόνια ήταν το σπίτι μου. Είναι η έκθεση αυτή ένα είδος graffiti στους τοίχους, όπως κάνουν οι μαθητές της Γ' Λυκείου πριν τη μεγάλη εκδρομή. Έτσι και γω, με τα караβάκια μου και τις γοργόνες μου, σας λέω «για χαρά» και ένα μεγάλο ευχαριστώ».

B2 Γυμνασίου

Στα πλαίσια του μαθήματος των αρχαίων ελληνικών, η συνεργασία μας ολοκληρώθηκε γι' αυτή τη χρονιά τη δεύτερη για σένα στο Γυμνάσιο.

Αισθάνεσαι- σκέφτεσαι κάτι σπιδήλοσε πάνω σ' αυτό το θέμα: Εκφράσου ελεύθερα!

Η συγκεκριμένη χρονιά μ' έκανε να αισθανθώ πολύ κουρασμένος, αλλά το ευχάριστο είναι ότι αποκόμισα πολλές γνώσεις σ' αρχαία, στον Ηρόδοτο, στη μελέτη της Αρχαίας Ελλάδας, αλλά και σ' όλα τα υπόλοιπα μαθήματα. Αυτή η χρονιά μου έδωσε κουράγιο για τις εξετάσεις που έρχονται. Επίσης, απόκτησα καλύτερη συνεργασία με τους καθηγητές μου.

Γεώργιος-Αλέξανδρος Βακρητζιάν

Αυτή τη χρονιά, γνωρίστηκα και συνεργάστηκα με καινούργιους καθηγητές. Μου έμαθαν πολλά σπουδαία πράγματα, και από τα μαθήματα που μου δίδασκαν αλλά και από τις εμπειρίες τους. Μέσα από τα αρχαία ελληνικά μεταφρασμένα κείμενα μελέτησα αρκετά πολύ ενδιαφέροντα θέματα, κι αυτό μου άρεσε πολύ. Χάρηκα πολύ τη συνεργασία που είχα με όλους τους καθηγητές. Πέρασε τόσο ωραία και γρήγορα αυτή η χρονιά!

Χριστίνα Κατσιρντάκη

Ήρθα εδώ πέρσι, είμαι εδώ τώρα, θα είμαι εδώ και του χρόνου. Συνεργασίες και πολλές γνωριμίες έκανα, που συνεχίζονται που μου είπαν και που συνεχίζουν να μου λένε κάτι που με έκαναν να νιώσω και να σκεφτώ πολλά. «Συναρπαστικές» και ξεχωριστές εμπειρίες ζούμε καθημερινά, που απλά τις παραβλέπουμε, νομίζοντας πως αργότερα θα έρθουν άλλες, πιο συναρπαστικές. Όμως, ας χαϊρέμαστε το σήμερα.

Βαγγέλης Λασηθιωπάκης

Στο σχολείο, φέτος, συνεργάστηκα εγώ ο ίδιος με πολλούς καθηγητές κι έτσι γνωριστήκαμε καλύτερα. Ένωσα μια ζεστή αγκαλιά από τα παιδιά και από τους καθηγητές. Ελπίζω και του χρόνου να νιώσω το ίδιο.

Κωνσταντίνος Μανιάς

Απ' αυτή τη χρονιά θα μου μείνουν πολλές εικόνες στο μυαλό. Το πιο σημαντικό για μένα ήταν η γνωριμία με το Βαγγέλη το Ρουσοχατζάκη. Μου στάθηκε και του στάθηκα σε δύσκολες στιγμές, περάσαμε πολλά μαζί, γελάσαμε, στενοχωρηθήκαμε... Όλες μας οι διαφωνίες κατέληγαν σε χαμόγελα και χαρές. Στο τμήμα μας, γενικά, υπάρχουν φανταστικοί χαρακτήρες και πανέξυπνα παιδιά.

Βίκτωρ Μαρκάκης

Φέτος, έφτασα στο σημείο να ευφραίνομαι κάθε φορά που είχαμε Αρχαία – πέντε φορές την εβδομάδα! – και κυριολεκτικά τώρα νιώθω πως λατρεύω το μάθημα αυτό.

Πέτρος Νηφανάκης

Η χρονιά πέρασε γρήγορα και ευχάριστα. Οι καθηγητές μās βοήθησαν να αισθανθούμε άνετα και φιλικά. Οι εμπειρίες μου, φέτος, με έκαναν να σκεφτώ πολλά πράγματα, όπως το πώς μπορώ να γίνω καλύτερη, και το σημαντικότερο, έμαθα πως όλοι στο τμήμα είμαστε μια δυνατή ομάδα.

Αλεξάνδρα Γιαννούλη

Μέσα σ' αυτή τη σχολική χρονιά, ένιωθα σαν να βρισκόμουν σε μια οικογένεια, που μου πρόσφερε μάθηση και γνώσεις, αλλά και ωραίες και άσχημες στιγμές, παρέα με τους συμμαθητές και με τους καθηγητές μου. Θα ήθελα και η επόμενη χρονιά να 'ναι σαν αυτή που πέρασε ωραία.

Αλέξανδρος Παπαδάκης

Η σχολική χρονιά που πέρασε άφησε πολλές αναμνήσεις κι εμπειρίες στους μαθητές, που ένιωσαν ποικιλία συναισθημάτων στο χώρο του σχολείου, που τους φιλοξένησε για έναν ακόμη χρόνο. Όλοι θα θυμούνται τις εκδρομές, τις πλάκες, τις φίλιες αλλά και τις λύπες, τους τσακωμούς, τις παρεξηγήσεις. Το σχολείο είναι αναπόσπαστο μέρος της καθημερινότητάς μας τώρα, και θα το θυμόμαστε σε όλη μας τη ζωή.

Αννα Γιευκιανάκη

Το μάθημα των Αρχαίων Ελληνικών: ΔΥΣΚΟΛΟ. Γιατί άραγε μαθαίνουμε αρχαία; Αφού δεν θα μας χρησιμεύσουν σε τίποτα (!). Αυτές οι σκέψεις μās απασχολούσαν όλους στην αρχή της χρονιάς. Νομίζαμε πως στο μάθημα αυτό δεν θα τα καταφέρουμε ποτέ. Όμως, σύντομα τα πράγματα άλλαξαν μέσα μας, κι όλα πήγαν καλά. Έ αρχαία «μπήκαν» στο μυαλό μας! Αυτή η χρονιά θα μας μείνει αξέχαστη. Πολλά αστεία, η εκδήλωση της 25ης Μαρτίου, η διήμερη εκδρομή... Φαίνονται τώρα, στο τέλος, όλα σαν ένα απλό, ωραίο όνειρο.

Σοφία Γισκοπάκη

Αν το δούμε αντικειμενικά το θέμα, πράγμα δύσκολο, άλλη μια επίπονη συνεργασία στ' αρχαία της β' Γυμνασίου θεωρώ ότι δεν ολοκληρώνεται! Αντίθετα, συνεχίζεται και θα συνεχίζεται ως το Λύκειο. Αλλά μου είπε, με ακατάσχετη φλυαρία, ότι το να είσαι παιδί είναι κάτι μοναδικό, κι ακόμη πιο μοναδικό το συναίσθημα, το βίωμα, τα σκαμπανεβάσματα τού να είσαι μαθητής.

Μύρων Ροδπάκης

Το πιο σημαντικό για μένα, αυτή τη χρονιά, ήταν η φιλία μου με το Βίκτωρα Μαρκάκη. Γνωριστήκαμε στην α' Γυμνασίου, και σ' αυτά τα δύο χρόνια έγινε κάτι παραπάνω από αληθινός μου φίλος. Αυτό θα ήθελα να κρατήσει για πάντα. Αν φύγει φέτος, θα λυπηθώ.

Βαγγέλης Ρουσογαζιάκης

Το μάθημα των Αρχαίων γινόταν, φέτος, πέντε ώρες: τρεις φορές κάναμε *Αρχαία Ελληνική Γλώσσα* από το πρωτότυπο, και δύο φορές από μεταφρασμένα κείμενα. Ήταν δύσκολο και κουραστικό. Όμως, συχνά κάναμε ευχάριστα «διαλείμματα» στη διάρκειά του, λέγαμε τα νέα μας, αστειευόμασταν, χαλαρώναμε λίγο και παίρναμε δύναμη, ώστε ν' αντεπεξέλθουμε στις δυσκολίες του. Αυτό μας ξεκούραζε και μας άρεσε πολύ.

Αποστόλης Σπαματάκης

Αυτό το «φέτος» που έλεγα πριν από λίγους μήνες τώρα τελειώνει. Μια πραγματικά πολύ όμορφη χρονιά πέρασε, μου φάνηκε, πολύ γρήγορα. Συνεργαστήκαμε όλα τα παιδιά με παλιούς και καινούργιους καθηγητές, τους μάθαμε, μας μάθανε, τους γνωρίσαμε και μας γνώρισαν και πάνω που ξέρομε ο ένας τον άλλο χωρίζουμε. Μόνο για το καλοκαίρι. Πέρασαμε υπέροχα κι αξέχαστα μαζί. Του χρόνου πάλι.

Στέλιος Στραπνάκης

Πέρασα μια πολύ σημαντική και ενδιαφέρουσα χρονιά. Πήρα πολλά πράγματα από τα μαθήματα, συνεργάστηκα καλά με τους καθηγητές μου, κάποιες φορές ήμουν και λίγο ανώριμος. «Μου έχουν μείνει» τα διαλείμματα και οι ώρες του πρωινού που μαζευόμασταν και παίζαμε μπάλα. Εύχομαι του χρόνου να 'ναι το ίδιο καλά.

Γάσωνας Σωμαράκης

Μια συνεργασία φτάνει στο τέλος της. Μ' έκανε να νιώσω πολλά: θυμάμαι τ' άσχημα συναισθήματα κάθε που έγραφα τεστ, τις παρατηρήσεις που κάποιες φορές δεχόμουν, τις ατέλειωτες εργασίες που είχαμε, την παράδοση του μαθήματος, κάποιες φορές που βαριόμουν, τις ιστορίες και τα νέα μας από το Σαββατοκύριακο που κουβεντιάζαμε... Έχω νιώσει τα καλύτερα και θα ήθελα να ξαναπεράσω τέτοιες στιγμές αγωνίας αλλά και χαράς.

Αναστασία Χαινωπάκη

Πέρασα πολύ ωραία με τους καθηγητές και με τους φίλους μου, μέσα κι έξω από την τάξη. Στιγμές ευχάριστες και λιγότερο καλές. Και του χρόνου!

Γιάννης Χατζηδάκης

Φέτος, στη β' Γυμνασίου, γνώρισα καλύτερα το Γυμνάσιο, τους καθηγητές και τα μαθήματα. Μέσα από τη συνεργασία, κατάλαβα τη σημασία που έχει η επικοινωνία καθηγητή-μαθητή, την αξία που έχει μια συζήτηση σ' ένα θέμα που μας απασχολεί και, τέλος, τη χαρά που δίνει η βαθύτερη γνωριμία και η καλή σχέση μεταξύ μας.

Αντωνία Χιάρη

Το να γνωρίζεις ανθρώπους είναι κάτι ωραίο, συναρπαστικό, όμως, το να γνωρίζεις ένα δάσκαλο είναι δύσκολο: σε φοβίζει γιατί δεν ξέρεις τι άνθρωπος είναι. Το μόνο που ξέρεις είναι η εξωτερική του εικόνα και κάποια σχόλια που έχεις ακούσει από άλλους μαθητές. Μέχρι να τον γνωρίσεις, να τον καταλάβεις και να τον δεχτείς γι' αυτό που είναι περνάει καιρός. Παρά τα λεγόμενα, ευτυχώς με τις καλοκαιρινές διακοπές ξεχνιέται ό,τι πόνεσε και μένει εκείνο που έδωσε χαρά.

Μανόλης Χονδροζουμάκης

Ιεραποστολικό έργο.
Εισήγηση από μαθητές.
Υπεύθυνος καθ. κ. Αντ.
Νεονάκης.

ΠΕΜΠΤΗ 18 Μαΐου

Πολιτιστικό Διήμερο 2006

Παιχνίδι

ερωτήσεων. Α'

Γυμνασίου.
Υπεύθυνη καθηγήτρια
κ. Εύα

**«Μια ομπρέλα που κρύβει της
νόστιμης μας την τρέλα».**

Β 1
Γυμνασίου.
Υπεύθυνη καθ.
Ελευθερία
Ιατράκη.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 Μαΐου

Παπαδάκη.

Εισήγηση περιβαλλοντικής ομάδας
για την ανακύκλωση των μπαταριών.
Υπεύθυνοι καθηγητές:
Π.Κατσιριντάκη-Ειρ.Παπαθανασίου.

Μοντέρνος χορός.
Αθηνά Κληρονόμου
(α' Παγκρήτιο βραβείο)
Αθηνά Μαστοράκη
(γ' Παγκρήτιο βραβείο)

Παρουσίαση γερμανικών πόλεων.
Υπεύθυνη καθ. κ. Σοφία Ηρακλειδού.

«Τσακωμός στην πολυκατοικία».

Ομάδα μαθητών του β2.
Υπεύθυνη καθ. κ. Ειρ.
Παπαθανασίου.

Μικρή παρέμβαση α'
Γυμνασίου. Παρουσίαση
βιβλίου.
Υπεύθυνη καθ. κ. Εύα
Παπαδάκη.

παραδοσιακοί χοροί.
Υπεύθυνος καθ. κ.

Κρητικοί

Σήφης

Κασσάκης.

Μουσική ομάδα:

Υπεύθυνος καθ. κ. Λεων.
Πεπονάκης.

Το παιχνίδι του κρυμμένου θησαυρού. Β2 Γυμνασίου.
Υπεύθυνη καθ. κ. Ειρ. Παπαθανασίου.

Η/Υ. Παρουσίαση
εργασιών β'
Γυμνασίου.
Υπεύθυνος
καθηγητής κ.
Ιερώνυμος
Τερεζάκης.

Ομάδα φωτογραφίας. Παρουσίαση

έργου.
Υπεύθυνος ο κ. Πολυχρόνης Νικηφοράκης.

Παρουσίαση φυσιολατρικών εκδρομών
από τον κ. Φώντα Σπινθάκη.

Παρουσίαση
των Beatles.
Β' Λυκείου.
Υπεύθυνη
καθηγήτρια
κ. Ελένη
Αλεξοπούλου)

Κλήρωση λαχνών για την
Ιεραποστολή.

Συναυλία μουσικής.
**«Μουσική από τον
κινηματογράφο».**
(Υπεύθυνος καθηγητής κ.
Λεωνίδας Πεπονάκης).

«Το τρασπαρασκευαστικό θεατρικό».

**Θεατρική
ομάδα.**

Αποχαιρετισμός Γ' Γυμνασίου.

«Ξεί τραγούδια και άλλα τόσα κείμενα»

Υπεύθυνοι καθηγητές η κ. Αθηνά Κληρονόμου και ο κ. Λεωνίδας Πεπονάκης.

Πρώτη, δεύτερα, τρίτη Γυμνασίου! Πέρασαν τρία ολόκληρα χρόνια τόσο γρήγορα! Το Γυμνάσιο σχεδόν τελείωσε. Οι αναμνήσεις από τις τρεις αυτές χρονιές πολλές. Ευχάριστες και δυσάρεστες, όλες σε λίγο καιρό θα ανήκουν οριστικά στο παρελθόν. Του χρόνου Λύκειο.

Κάποια παιδιά ίσως φύγουν. Ποτέ πια το τμήμα δεν θα είναι το ίδιο. Συμμαθητές, καταστάσεις... Όλα αλλάζουν. Θέλω να ελπίζω, όμως, ότι όλοι οι συμμαθητές μου θα θυμούνται με αγάπη και νοσταλγία τα γυμνασιακά μας χρόνια, τα τρία αυτά χρόνια που περάσαμε όλοι μαζί σ' αυτό εδώ το σχολείο!

Μαρίνα Μπούμα

Τρία χρόνια στο Γυμνάσιο ... Πότε πέρασαν; Θυμάμαι ακόμη την πρώτη μέρα. Ένας νέος κόσμος ανοιγόταν μπροστά μας, φοβόμουν. Έβλεπα τα μεγαλύτερα παιδιά την πρώτη μέρα να αγκαλιάζονται και να χαιρετιούνται. Εμείς ήμασταν πιο μαζεμένοι και επιφυλακτικοί. Δεν ξέραμε τι ακριβώς θα συναντούσαμε. Ήμασταν, εξάλλου, οι μικρότεροι και όσο και να 'ναι, είχαμε μια διστακτικότητα στις κινήσεις μας. Και να τώρα που βρίσκομαστε μια ανάσα από την «τελετή λήξης» του γυμνασίου. Πώς πέρασε τόσο γρήγορα ο καιρός; Μέσα σ' αυτή τη χρονιά ένιωσα πώς είναι να είσαι ο μεγαλύτερος στο σχολείο, κάτι ευχάριστο και διασκεδαστικό, αλλά συγχρόνως και μια ευθύνη, και βίωση για πρώτη φορά τριήμερη εκδρομή με το αεροπλάνο και τους συμμαθητές μου. Ευχάριστες εμπειρίες που θα κατέχουν ένα κομμάτι της μνήμης μου για πάντα. Και σε λίγο Λύκειο. Ο χρόνος κυλά, και το μόνο που σκέφτομαι είναι πως σύντομα το Γυμνάσιο θα είναι μια γλυκιά ανάμνηση.

Δωροθέα Κουμαντζά

Το γυμνάσιο ήταν ένας σταθμός στην ιστορία της ζωής μου. Θυμάμαι, λες και ήταν χτες η πρώτη μέρα στο γυμνάσιο. Ένωθα παράξενα, έμπαινα σε ένα τελείως διαφορετικό κόσμο. Στον κόσμο της εφηβείας, με ό,τι αυτό μπορούσε να συμπεριλάβει. Κάθε φορά που τελείωνε μια τάξη, τα συναισθήματα ήταν ανάμεικτα. Η χαρά ήταν χαραγμένη στα πρόσωπα όλων των παιδιών, γιατί έφτανε το καλοκαίρι. Αλλά μια έντονη λύπη για τον αποχαιρετισμό έκανε την ατμόσφαιρα βαριά και αφόρητη. Και να που έφτασα στην 3η γυμνασίου. Η φετινή χρονιά ήταν η καλύτερη! Τελικά, είναι πολύ ωραίο να είσαι ο «μεγαλύτερος» του σχολείου. Σου δίνει μια αίσθηση αυτοπεποίθησης και δύναμης. Με τους συμμαθητές μου, τη φετινή χρονιά, πέρασα άψογα, ιδιαίτερα στην εκδρομή. Εκεί συνειδητοποιήσαμε πραγματικά πόσο δεμένοι και αγαπημένοι είμαστε. Τώρα πια ετοιμάζομαι να μπω στο Λύκειο και να αποκτήσω καινούργιες εμπειρίες. Κρατάω στην καρδιά μου τις αναμνήσεις του Γυμνασίου. Τόσες όμορφες στιγμές, εκδηλώσεις, πρόβες, παιχνίδια, την αγάπη των συμμαθητών μας που είχαν κρυμμένη στις καρδιές τους, πώς μπορώ να τα ξεχάσω...!

Αναστασία Σταμαθίουδάκη

Αλήθεια, πώς μπορεί κανείς να γράψει σε μια σελίδα όλα όσα πέρασε αυτά τα χρόνια του Γυμνασίου; Ίσως, είναι δύσκολο να τα διηγηθούμε και να δειξουμε πόσο ωραία περάσαμε, αλλά από τη μνήμη μας δεν θα σβηστούν ποτέ. Όλα τα παιδιά είμαστε μια μεγάλη παρέα που έχει καλές αλλά και κακές στιγμές. Και σ' αυτήν την παρέα, οι καλές στιγμές υπερέχουν των κακών. Άλλωστε στη μνήμη μένουν μόνο οι καλές στιγμές. Πρόσφατο παράδειγμα η τριήμερη. Του χρόνου αλλάζουμε πάλι κλίμα. Θα είμαστε λυκειόπαιδα πια, αλλά ποτέ δεν θα ξεχάσουμε αυτά τα χρόνια. Θέλω να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ στα παιδιά για τις ωραίες στιγμές που ζήσαμε και ότι τους αγαπάω πολύ.

Μαρία Παπαδάκη

Υπήρξαν στιγμές που, όταν ήμουν μόνη μου, ξεσπούσα σε κλάματα. Στενοχωριόμουν πολύ με τη σκέψη ότι θα χάσω φίλες χρόνων και χρόνων ... Χρόνων που πέρασαν σαν δευτερόλεπτα. Χρόνων αξέχαστων. Στενοχωριόμουν πολύ με την ιδέα ότι θα συναντιόμαστε τυχαία με τους παλιούς μας φίλους στο δρόμο, και το μόνο που, ίσως, θα ανταλλάσσουμε θα 'ναι δυο ματιές και θα σκεφτόμαστε, «ας μην τον χαιρετήσω, δεν πειράζει. Μια άλλη φορά».

«Τίποτα δεν χάνεται», λέει ένα τραγούδι... Κι όμως. Εγώ πιστεύω ότι υπάρχουν πράγματα που χάνονται και μάλιστα δεν τα ξαναβρίσκεις, δεν ξαναγυρίζουν...

Το μόνο που θα μπορούσα να κάνω αυτή τη στιγμή είναι να αφιερώσω σε όλα τα παιδιά μερικούς στίχους ενός τραγουδιού που με συγκινεί ιδιαίτερα.

Φιλαράκι όπου και να 'σαι / κάπου-κάπου να θυμάσαι / ό,τι όμορφο περάσαμε μαζί / Φιλαράκι μου, σου λέω, εύχομαι το πιο ωραίο / και καλή επιτυχία στη ζωή.

Λήδα Αλαμπούνι

Έχω πλημμυρίσει από κάθε είδους αναμνήσεις και συναισθήματα τα τρία αυτά χρόνια του Γυμνασίου. Όμορφα, λυπητερά, παράξενα.

Τώρα, όμως, σαν μικρό κεράκι που έχει πια λιώσει το Γυμνάσιο αποτελεί παρελθόν. Σας ευχαριστώ για την απλότητα που μου χάρισατε. Και ας κρατήσουμε όλοι άσβεστη τη φλόγα μέσα μας να μας θυμίζει, όταν πια ο χρόνος θα έχει ξεθωριάσει τις αναμνήσεις, ποιι ήμασταν κάποτε.

Μερόλη Ορφανουδάκη

Στο Γυμνάσιο περάσαμε τρία χρόνια της ζωής μας. Στο σχολείο αλλάζει ο χαρακτήρας και η προσωπικότητά μας. Και ειδικά στο Γυμνάσιο, όπου από παιδιά γινόμαστε έφηβοι. Συνήθως, τώρα γνωρίζει κανείς την αληθινή φιλία, ίσως και τον έρωτα, στις πρώτες τους μορφές. Καθώς τα χρόνια του Γυμνασίου διαδέχονται το ένα το άλλο, συνειδητοποιείς ότι ωριμάζεις. Ως τώρα τα μαθήματα δεν ήταν τόσο δύσκολα, αλλά τώρα ανοίγονται μπροστά μας οι πύλες του Λυκείου. Πρέπει να στρωθούμε.

Σ' αυτά τα τρία χρόνια, δεθήκαμε με τους φίλους και τους συμμαθητές μας. Βασικά, είμαστε σαν ένα κομπολόι που οι χάντρες του κουνιούνται πάνω-κάτω και χτυπούν η μια την άλλη, αλλά στο τέλος είναι πάντα δεμένες. Του χρόνου, ίσως, να χαθούμε, αλλά στην καρδιά μου και τα τρία αυτά χρόνια θα βρίσκονται για πάντα.

Δημήτρης Λαμπράκης

Έχω περάσει τρία χρόνια στο Γυμνάσιο, τα οποία ποτέ δεν θα ξεχάσω. Σε λίγο καιρό θα χωριστούμε, ίσως κάποιος από μας να αλλάξουν και σχολείο. Ζήσαμε μια παρόμοια εμπειρία πριν από τρία χρόνια, όταν έπρεπε να αποχωριστούμε τους συμμαθητές μας από το δημοτικό.

Όμως, αυτές οι δύο περιπτώσεις διαφέρουν. Πιστεύω ότι αυτά τα τρία υπέροχα χρόνια δεθήκαμε όσο ποτέ άλλοτε, αισθανθήκαμε τι σημαίνει πραγματική φιλία. Οι συμμαθητές μας, οι καθηγητές και το σχολείο έγιναν κομμάτι της ζωής μας. Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο σημαντικά ήταν όλα αυτά για μένα. Τώρα καταλαβαίνω ότι κάθε στιγμή που έζησα σ' αυτό το μέρος ήταν ανεπανάληπτη. Πριν τρία χρόνια δεν ένιωθα έτσι. Τώρα, θα είναι δύσκολο για όλους μας να χωριστούμε, γιατί αισθανόμαστε πραγματικά σαν μια οικογένεια.

Μαριάρεια Βιτόρου

Εγώ πέρασα υπέροχα στο σχολείο. Έκανα παρέα, ίσως και εχθρούς. Οι καθηγητές ήταν πολύ καλοί, αλλά εγώ ξεχώρισα κάποιους συγκεκριμένους. Στον ένα χρόνο που ήμουν στο Γυμνάσιο, μου άρεσε πάρα πολύ η τριήμερη εκδρομή. Δεν θέλω να πω πάρα πολλά για τον ένα, αυτό χρόνο στο Παγκρήτιο. Έχω να πω, όμως, πως ήταν ένα υπέροχο σχολείο, ήταν υπέροχοι οι καθηγητές και υπέροχα τα παιδιά.

Γιάννης Φουμελιωτάκης

Λίγες μέρες πριν από την αποφοίτησή μου από το Γυμνάσιο, νιώθω ότι ένας κύκλος της μαθητικής μου ζωής έχει ολοκληρωθεί κλείνοντας μέσα του πολύτιμες εμπειρίες. Τα γυμνασιακά μου χρόνια πιστεύω πως ήταν τα πιο όμορφα που έχω ζήσει ως τώρα. Ήταν γεμάτα γνώσεις, εμπειρίες και βιώματα που σίγουρα θα επηρεάσουν θετικά το μέλλον μου. Το Παγκρήτιο μου πρόσφερε τη δυνατότητα να ανοίξω τους πνευματικούς μου ορίζοντες. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τις εκπαιδευτικές εκδρομές, τις επισκέψεις σε διάφορους πολιτιστικούς χώρους, τις εξορμήσεις στη φύση, τη συμμετοχή μου σε διάφορα θεατρικά δρώμενα και άλλες εκδηλώσεις. Με ιδιαίτερη αγάπη θα θυμάμαι τους καθηγητές μου, οι οποίοι μας προσέγγιζαν με κατανόηση και με πραγματική διάθεση να μας βοηθήσουν. Τέλος, θα ήθελα να αναφερθώ στις όμορφες στιγμές που μοιράστηκα με τους συμμαθητές μου, στις εμπειρίες που ζήσαμε, στις φιλίες που οικοδομήσαμε, που θα μείνουν ανεξίτηλα χαραγμένες στην ψυχή μου.

Ελίσα Σκουλούδη

Τρία χρόνια... Τι είναι τρία χρόνια; Έχω αρχίσει να πιστεύω πως δεν έχω την αίσθηση του χρόνου. Μέχρι τώρα, τρία χρόνια μου φαινόταν μια ολόκληρη ζωή. Και ήρθε το Γυμνάσιο να μου δείξει πως τρία χρόνια κρατάνε όσο η φλόγα ενός σπύριτου. Ακόμη θυμάμαι στο Δημοτικό που κοιτούσα πίσω από τη βερικοκιά, στην αυλή του σχολείου, «τα μεγάλα παιδιά». Και μου φαινόταν σαν θεόρατα και τόσο παιδιά. Και τώρα να 'μαι στη θέση τους. Άραγε με βλέπει και μένα κάποιο παιδί πίσω από τη βερικοκιά; Τρία χρόνια πέρασαν. Τρία χρόνια γεμάτα λύπες, χαρές, πειράγματα, αστεία, κλάματα. Χριστέ μου, πότε έφυγαν; Και εγώ; Πού είμαι εγώ; Ποια είμαι; Άλλαξα καθόλου; Με σημάδεψε το Γυμνάσιο;

Και κάπως έτσι φτάνω να τελειώνω την 3η Γυμνασίου και να τελειώνω το κεφάλαιο ενός καλογραμμένου βιβλίου που έχει πλούσιο περιεχόμενο. Προσωπικά δεν θέλω να το ξαναδιαβάσω, αλλά υπόσχομαι να μην το ξεχάσω ποτέ.

Μαριλή Μηλολιθάκη

Πέρασαν κιόλας τρία χρόνια στο Γυμνάσιο. Σαν χθες θυμάμαι τις πρώτες μέρες. Συζητούσαμε, τότε, για το Γυμνάσιο και μέσα μας κυριαρχούσε ο φόβος και η αγωνία για το τι θα αντιμετωπίζαμε. Η τρίτη τάξη τώρα στο φινάλε της. Τελείωσαν τα αστεία για όλους μας! Τα χρόνια της ξεγνοιασιάς και της αθωότητας περνούν τόσο γρήγορα, που δεν μπορούμε να τα προφτάσουμε, δυστυχώς. Σε ένα μήνα περίπου από τώρα, οι δρόμοι κάποιων από μας θα χωριστούν και δεν θα είναι τίποτα πια το ίδιο, αν τύχει να συναντηθούμε μετά από μερικά χρόνια. Τολμώ να ομολογήσω ότι οι σχέσεις μας με τους καθηγητές ήταν άριστες! ☺ ή ήταν ψέμα αν έλεγα ότι δεν θα μου λείψουν. Τελειώνοντας, θα ήθελα να ευχηθώ σε όλους τους συμμαθητές μου ό,τι καλύτερο στη ζωή τους. ☺ α σας θυμάμαι πάντα με αγάπη.

Μαρία Γαλλιάνη

Γυμνάσιο ... Μια τρομακτική λέξη πριν τρία χρόνια. Κι όμως τώρα πια, όποτε θα την ακούμε και όποτε θα τη λέμε, θα 'ρχονται πολλά, πάρα πολλά στο μυαλό μας. Ευχάριστα και δυσάρεστα. Βέβαια, καμιά δυσάρεστη ανάμνηση δεν μας έχει αφήσει την πίκρα της .. Έτσι με δυσκολία και αρκετή λύπη θα περάσουμε στο επόμενο σκαλοπάτι της ζωής μας. Αφήνουμε, λοιπόν, ένα σχολείο, που οι περισσότεροι περάσαμε έντεκα χρόνια, και αποχωριζόμαστε δασκάλους με τους οποίους δεθήκαμε αρκετά και που μας στήριξαν σε δύσκολες στιγμές μας. Ελπίζω τα τρία αυτά χρόνια να μη σβηστούν ποτέ από τη μνήμη μας.

Βασίλική-Ηλέκτρα Χατζιάκη

Πέτρος Τζαμόνης-Παπαδόνης

«Ο κύκλος των χαμένων κοιτητών»

«Ο κόσμος είναι διαφορετικός από εδώ πάνω»

Είμαι απόλυτα σίγουρος πως όποιος διάβασε το παραπάνω απόσπασμα κατάλαβε πως το «πάνω» αναφέρεται σε κάτι μακάβριο. Πάντως, εγώ είχα την ακριβώς αντίθετη πρόθεση...

Αυτό που θέλω να πω είναι πως πάντα βλέπουμε τον κόσμο με διαφορετικά μάτια. Αυτά μας επιτρέπουν να βλέπουμε ό,τι καλό υπάρχει γύρω μας και να είμαστε

τυφλοί μπροστά σε όσα μας προκαλούν λύπη, πόνο, στεναχώρια, απογοήτευση, δυστυχία.

Ανεβαίνουμε και το αισθανόμαστε πως κάτι έχει αλλάξει. Και τότε είναι που αναφωνούμε: «Τελικά, ο κόσμος είναι διαφορετικός από εδώ πάνω!».

Βαγγέλης Λασηθιωπάκης, β² γυμνασίου

«Πήγα στα δάση, γιατί θέλησα να ζήσω με σκοπό.

Θέλησα να ζήσω βαθιά, για να ρουφήξω το μεδούλι της ζωής.

Να αποδιώξω ό,τι δεν ήταν ζωή.»

Ο σημερινός τρόπος ζωής επιβάλλει ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα στους ανθρώπους. Αυτή η εσωτερική καταπίεση, όμως, έχει ως κύρια αιτία την αναβολή των επιθυμιών, που καταπνίγονται από τις ανάγκες, από το ίδιο το άτομο. Κάποιοι, έχοντας πλήρη αντίληψη αυτού, καταφεύγουν σε έναν τρόπο ζωής ο οποίος ανταποκρίνεται στην εκπλήρωση των επιθυμιών τους. Η εσωτερική αναζήτηση, εξάλλου, συνδέεται με την ελευθερία, εξωτερική και εσωτερική.

Αννα Γευκιανάκη, β² γυμνασίου

Ο άνθρωπος δεν μπορεί από τη δημιουργία του να ζει σε ένα κλουβί φτιαγμένο από το μέλλον του και την προσφορά του στην κοινωνία. Θέλει να είναι ελεύθερος, να ζήσει όπως θέλει τη ζωή του, χωρίς νόμους και κανόνες. Επιδιώκει να ζήσει το παρόν του ευτυχισμένος, κάνοντας ό,τι τον ευχαριστεί «ρουφώντας» την ουσία της ζωής και έχοντας σαν οδηγό του το «carpe diem» (άδραξε τη μέρα).

Στέλιος Σπρονιόνης, β² γυμνασίου

Η ζωή, η πιο γλυκιά συνάντησή μας. Μια ξεχωριστή συνάντηση. Στην αρχή, ανέμελοι ξέγνοιαστοι, παίζουμε μαζί της, την ανακαλύπτουμε. Κι αυτή μάς παίρνει απ' το χέρι, για να μας γνωρίσει τον κόσμο της. Μαζί θα συναντήσουμε χαρές, λύπες, την παρέα και τη μοναξιά. Κι όταν πια σταθούμε στα πόδια μας, απομακρύνεται χαμογελαστή. Μας αφήνει να προχωρήσουμε μόνοι μας, κάνοντας την κάθε της στιγμή **α ν ε π α ν ά λ η π τ η , μ ο ν α δ ι κ ή .**

Έχετε ποτέ φανταστεί πώς θα ήταν ο κόσμος

χωρίς μαθηματικά; Όλα θα

σταματούσαν να υπάρχουν. Πιστεύω ότι **τ α** μαθηματικά – η «τέχνη των αριθμών» – μαζί με την τέχνη της γλώσσας – είναι από τα σημαντικότερα στοιχεία για την ανάπτυξη του πολιτισμού.

Όλοι μας από μια ηλικία και μετά μαθαίνουμε να μετράμε. Η ικανότητα, όμως, αυτή μάς δίνεται είναι έμφυτη, απλά δεν έχουμε την ικανότητα να την εκφέρουμε. Το σημαντικότερο στα πρώτα βήματα της ζωής ενός ανθρώπου είναι να μάθει αρχικά να μιλάει, ώστε να μπορεί να εκφράσει τις ανάγκες του, κι έπειτα να μάθει να μετράει. Το τελευταίο είναι και το πιο δύσκολο νομίζω, καθώς οι αριθμοί είναι άπειροι.

Ένας κόσμος χωρίς μαθηματικά

Αυτοί, λοιπόν, οι άπειροι αριθμοί αποτελούν κομμάτι της καθημερινής μας ζωής. Σκεκινώντας κανείς από τη δομή της ύλης με το ένα άτομο, από τη γλώσσα μας, που το έχει εντάξει στο μικρότερο δυνατό εκφραστικό μέσο, το άρθρο – ένας, μία ένα -, έως και τον πολύπλοκο υπολογισμό το IQ ενός ανθρώπου, καθώς και αυτούς που σχετίζονται με άλλες επιστήμες (βιολογία, φυσική, χημεία). Ακόμη και ο λιγότερο μορφωμένος άνθρωπος στη γη έχει ανάγκη να μετράει. Από μια απλή νοικοκυρά, μέχρι και τον Μπιλ Γκέιτς, που πλέον βλέπει όλο τον κόσμο μέσα από τα μαθηματικά.

Τα μαθηματικά, η τέχνη των αριθμών, αποτελεί πλέον μέρος της ζωής μας, αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς μας, ισάξιο με τη γλώσσα του κάθε λαού.

Βαγγέλης Λασηθιωπάκης, β² γυμνασίου

Στην ταινία «Ο πιανίστας», ο πρωταγωνιστής καταφέρνει να επιβιώσει από τους βομβαρδισμούς και τις εκτελέσεις, ενώ όλοι οι γνωστοί του και η οικογένειά του χάνονται.

Η ταινία αυτή τονίζει τη ματαιότητα του πολέμου και του κοινωνικού διαχωρισμού, αλλά λειτουργεί και ως αλληγορία για την επιβίωση του ανθρώπου στη σημερινή κοινωνία. Ο πιανίστας, για να τα καταφέρει, αναγκάζεται να δείξει αδιαφορία για τους συνανθρώπους του, ώστε να μην καταλήξει σαν αυτούς. Η έλλειψη αλτρουισμού είναι επομένως δικαιολογημένη.

Η αλληγορία της ταινίας δεν ισχύει για όλες τις περιπτώσεις, αλλά κυρίως για απάνθρωπες καταστάσεις, όπως αυτή του πολέμου.

Η ταινία αυτή παρουσιάζει την αντίθεση της κτηνωδίας και της τραγωδίας των ανθρώπων, και της ομορφιάς της μουσικής με πολύ συναίσθημα, και καθ' όλη τη διάρκειά της παραμένει αριστουργηματική.

«Final Fantasy VII: Advent Children»

Η ταινία αυτή αποτελεί συνέχεια ενός από τα πιο δημοφιλή παιχνίδια, που πραγματικά είναι ένα έργο τέχνης, αφού ξεφεύγει από τα κλισέ του είδους και καταφέρνει να αποδώσει τους χαρακτήρες και τα πάθη των εννέα συνολικά πρωταγωνιστών του.

Η ταινία εξετάζει διάφορα προβλήματα, όπως αυτό του κεντρικού ήρωα για συγχώρεση, ουσιαστικά από τον ίδιο του τον εαυτό, ή την ανασφάλεια και την ανικανότητα της ηρωίδας να βοηθήσει τον παιδικό της φίλο. Το σενάριο επικεντρώνεται σ' αυτούς τους δύο και το πώς η προσκόλληση στο παρελθόν τους επιδρά στη ζωή και τη σχέση τους. Η ζωή προχωράει συνεχώς, και οι τύψεις για κάτι αναπόφευκτο ή για χαμένα άτομα πρέπει να ξεπερνιούνται χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πρέπει να ξεχνάμε ή να αποφεύγουμε το παρελθόν μας.

Από την ταινία, βέβαια, δεν λείπουν οι κωμικοί χαρακτήρες και οι εντυπωσιακές σκηνές δράσης. Η γεμάτη συναίσθημα σκηνοθεσία καταφέρνει να δημιουργήσει μια υπέροχη ταινία, που κοιτάει πίσω για να καταφέρει να προχωρήσει μπροστά.

Αννα Γευκιανάκη, β² γυμνασίου

«Μόνο στα όνειρα οι άνθρωποι είναι ελεύθεροι»
Τα όνειρα είναι οι υποσυνείδητες σκέψεις των ανθρώπων, κατά τη διάρκεια του ύπνου. Το όνειρο διαρκεί λίγο, αλλά επαναλαμβάνεται για ώρες. Κατά τη διάρκειά τους, ο ύπνος γίνεται πιο βαθύς και τα μάτια γυρίζουν πολύ γρήγορα.

Μία ασθενής του Φρόντ, του διηγήθηκε το όνειρό της: ο άντρας που αγαπούσε, αλλά της απαγόρευαν να παντρευτεί επειδή δεν ήταν Εβραίος, της πρόσφερε μία χτένα. Επίσης, όταν ήταν μικρή, η κοπέλα επιχειρήσε μία φορά να χτενιστεί με τη χτένα κάποιου ξένου, αλλά ο πατέρας της την απέτρεψε, επειδή θα «μιάινε τη ράτσα τους». Έτσι, το όνειρό της δείχνει την επιθυμία να απογαλακτιστεί από τον πατέρα, να αντιδράσει σ' αυτόν, κάνοντας αυτό που η ίδια ήθελε, δηλαδή να παντρευτεί τον άντρα και να «μιάινε τη ράτσα»!

Τα όνειρα εκφράζουν, επίσης, απωθημένα της παιδικής ηλικίας και παρουσιάζουν, σχεδόν σπάνια, όμως κυριολεκτικά, τις επιθυμίες των ανθρώπων. Έτσι, ακόμα κι εμείς οι ίδιοι δύσκολα καταλαβαίνουμε τι θέλουμε και τι όχι, κρίνοντας από τα όνειρά μας.

Αννα Γευκιανίκη, β² γυμνασίου

«Ο καιρός που έχασες με το τριαντάφυλλό σου είναι εκείνο που το κάνει τόσο σημαντικό. [...] Οι άνθρωποι, πάλι, έχουν ξεχάσει αυτήν την αλήθεια, είπε ακόμη η αλεπού, αλλά εσύ οφείλεις να μην την ξεχάσεις. Είσαι για πάντα υπεύθυνος για εκείνο που εξημέρωσες. Είσαι υπεύθυνος για το τριαντάφυλλό σου.»

Πράγματι, αν δαπανήσεις χρόνο για κάτι ασήμαντο, θα το κάνει να φαντάζει μοναδικό στα μάτια σου. Για παράδειγμα, ένας κήπος. Εκατομμύρια άνθρωποι έχουν κήπους στον πλανήτη, άλλοι μεγάλους κι άλλοι μικρούς. Όμως, εσύ έχεις έναν απλό κήπο για τους άλλους. Για εσένα όμως είναι μοναδικός. Τον φρόντισες για μήνες, τον πότισες, του έβαλες λίπασμα. Κι αυτό τον κάνει μοναδικό.

Πύργος Χατζηδάκης, β² γυμνασίου

«Η καλή και η ανάποδη», Αλμπέρ Καμύ

Το φως και το σκοτάδι στη ζωή μας, Η ζωή μάς προσφέρει απλά και όμορφα πράγματα. Κι εμείς, αντί να τα αντιλαμβανόμαστε και να τα απολαμβάνουμε, απομακρυνόμαστε. Χάνουμε την ουσία της ζωής. Σπαταλάμε το χρόνο μας σε κακές σκέψεις και αναμνήσεις, χωρίς να βλέπουμε το απλό και εν τέλει το πιο όμορφο στη ζωή μας.

Στέλιος Στραπνάκης, β² γυμνασίου

Ο ΜΙΚΡΟΣ

«Το σιτάρι που χρυσίζει θα μου θυμίζει εσένα»
Οι αναμνήσεις φυλακίζονται στην καρδιά. Κανένας δεν μπορεί να διαταράξει την απόλυτη ηρεμία τους. Ακόμη και όταν ο καθένας μας επιδιώκει με οποιοδήποτε τρόπο να τις αγνοήσει, να τις διώξει μακριά, να ανοίξει την καρδιά και αυτές να ξεχθούν. Η καρδιά τις κρατά καλά δεμένες μαζί της. Λάμπουν μέσα της, της δίνουν φως και χρώμα. Και καθώς ο καιρός περνά, συνδέονται με τη ζωή. Σε κάθε γεγονός, σε κάθε στιγμή ζωντανεύουν, θυμίζουν, προχωρούν.

Πέτρος Νηθανάκ, β² γυμνασίου

«Εγώ», είπε ακόμη, «έχω ένα λουλούδι που το ποτίζω καθημερινά. Έχω τρία ηφαίστεια και καθαρίζω τα φουγάρα τους κάθε εβδομάδα» [...] «Είμαι χρήσιμος στα ηφαίστεια μας, στο λουλούδι μου. Εσύ, όμως, δεν είσαι χρήσιμος στα αστέρια σου.» Κι ο μικρός πρίγκιπας έφυγε. «Οι μεγάλοι είναι σίγουρα τελείως παράδοξοι», έλεγε μέσα του στη διάρκεια του ταξιδιού του.

Ο μικρός πρίγκιπας έχει το λουλούδι και τα ηφαίστεια του. Τα αγαπά και τα προσέχει, διότι αναγνωρίζει την αξία που έχουν γι' αυτόν. Οι ενήλικες, αντίθετα, είναι παράδοξοι και υλιστές, αφού δεν εκτιμούν τη συναισθηματική αξία των πραγμάτων.

Στέλιος Στραπνάκης, β² γυμνασίου

Ο πολυάσχολος επιχειρηματίας σπαταλά το χρόνο του, μετρώντας τα αστέρια που νομίζει πως του ανήκουν. Αντίθετα, τα παιδιά αρκούνται σε λίγα πράγματα, αφού ως σκοπό έχουν τη φροντίδα τους κι όχι την επίδειξή τους. Την άποψη των παιδιών εκπροσωπεί ο μικρός πρίγκιπας. Πάνω απ' όλα, όμως, διακρίνουμε την αδυναμία του ανθρώπου να αποκτήσει και να κατακτήσει κάτι τόσο ελεύθερο, όμορφο και μακρινό, όπως τα αστέρια.

Αννα Γευκιανίκη, β² γυμνασίου

«Με τα μάτια της καρδιάς βλέπεις την ουσία»
Μόνο μέσα από την καρδιά βλέπεις την ουσία των ανθρώπων. Μέσα από την καρδιά, με την καρδιά, θα γίνεις φίλος με κάποιον και θα τον αγαπήσεις όσο πιο πολύ μπορείς.

-Ο άνεμος-

Ο άνεμος είναι κάτι το άγνωστο, το μυστηριώδες. Είναι μια άρατη αύρα, ένα μονοπάτι που οδηγεί τις ψυχές των ανθρώπων στην απόλυτη ελευθερία. Παρασέρνει φύλλα και ελαφριά αντικείμενα, χαϊδεύει τα μαλλιά και το πρόσωπό μας με το «μαλαματένιο» του άγγιγμα, συνοδευοντάς μας γλυκά στο πιο όμορφο ταξίδι της ζωής.

-Το νερό-

Το νερό είναι κάτι που σε ανακουφίζει, που σε χαλαρώνει. Το νερό είναι μια ζεστή αγκαλιά. Νερό είναι μια γλυκιά κουβέρτα, μια κουβέρτα που θα διώξει την ψύχρα του χειμώνα. Νερό είναι κάτι το άγνωστο το άπιαστο. Πας να το φυλακίσεις και «τσακ» σου ξεφεύγει. Σαν τις ψυχές των ανθρώπων –και κάθε ζωντανού οργανισμού– έτσι και το νερό, δεν το αισθάνεσαι, δεν το αντιλαμβάνεσαι, παρόλο που βαθιά μέσα σου αισθάνεσαι μια παρουσία. Μια παρουσία που θα σε κάνει να ευφρανθείς, όταν το χρειάζεσαι, που θα σβήσει τη δίψα σου και τη φωτιά, ακόμα και μέσα στην καρδιά σου...

Πέτρος Νηθανάκ, β² γυμνασίου

Ένα κουτί με όνειρα, ελπίδα και πολλή τρέλα κρατάμε εμείς τα παιδιά. Αυτό το κουτί, αν το ανοίξεις, να προσέξεις πολύ. Να προσέξεις, για να μην κρατηθείς. Να αφήσεις τον εαυτό σου να κάνει μια βουτιά μέσα στο κουτί και να ταξιδέψεις. Να δεις τα ομορφότερα όνειρα, να αποκτήσεις τις μεγαλύτερες φιλοδοξίες και να κάνεις τις τρέλες που δεν τόλμησες να κάνεις. Όλοι έχουμε το κουτί μας, ακόμα και οι μεγάλοι .. Μόνο που οι μεγάλοι το έχουν χάσει. Γι' αυτό είναι μουντοί και άγριοι καμιά φορά. Μη θυμώνετε, λοιπόν, μαζί τους. Βοηθήστε τους να το πάρουν πίσω. Αν τώρα δεν έχετε βρει εσείς το κουτί σας, ψάξτε καλά! Μα μην ψάξετε στη σοφίτα της γιαγιάς σας, ψάξτε στα βάθη της καρδιάς σας. Εκεί, σίγουροι να 'στε πως θα το βρείτε. Και όταν πια και σεις θα γίνετε μεγάλοι, φτιάξτε τη δική σας σοφίτα, φυλάξτε το καλά και μην ξεχνάτε, καμιά φορά, να πηγαίνετε, να το ανοίγετε και να θυμάστε τα παλιά.

Θεοδώρα Κοκκινίδη, β' Γυμνασίου

Αννα Γενκιανάκη, β' Γυμνασίου

Αφιερωμένο εξαιρετικά ...

Ο μόνος λόγος που σου γράφω σήμερα είναι για να δηλώσω το θαυμασμό μου και την περηφάνια μου για κείνον που αγωνίζεται θέλοντας μόνο εμείς κι' αυτός να το ξέρουν, που αγαπά και δεν το δείχνει που παίζει με τρόπο και κανόνες, που ξέρει πως πραγματικός αγώνας είναι εκείνος που δεν έχει σημασία το να κερδίζεις, αλλά το πόσο αξίζει αυτό που κερδίζεις, πόσο συναγωνισμό είχες και πόσες ήταν οι πιθανότητες των άλλων για νίκη. Για κείνον που σκίζει τη θάλασσα για να ελευθερωθεί χωρίς να το ξέρει - μα είμαι σίγουρη πως σύντομα θα το μάθει - για κείνον που οι διακρίσεις άρχισαν και τον άφησαν τον ίδιο, με μόνη διαφορά πέντε κύπελλα και τέσσερα μετάλλια. Πολύ πράμα. Για τον αδελφό μου. Του εύχομαι να σκίζει τη ζωή όπως τα κύματα. ... Και να βγαίνει πάντα νικητής.

XXX

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ο έκτος μήνας του χρόνου και ο τέταρτος του δεκάμηνου αρχαίου ρωμαϊκού ημερολογίου. Ο μήνας των εξετάσεων, μα και ο μήνας της αρχής των καλοκαιρινών διακοπών. Μετά την ένταση η χαλάρωση.

Οφείλει την ονομασία του στη σύζυγο του θεού Jupiter (Δία), θεά Juno (Ήρα), προστάτρια του οίκου και του γάμου, στην οποία ο μήνας αυτός ήταν αφιερωμένος.

Κατά μία άλλη εκδοχή ο Ιούνιος πήρε το όνομά του από τον Λεύκιο Ιούνιο Βρούτο, τον πρώτο ύπατο της Ρώμης, ο οποίος και εγκαθίδρυσε το θεσμό της υπατείας, θεμελιώνοντας έτσι τη δημοκρατία στη Ρώμη.

Προτάσεις για καλοκαιρινό διάβασμα

Γιώργος Θεοδοκάς, <i>Λεωνής</i>	Αρης Φακίνος, <i>Τα παιδιά του Οδυσσεία</i>
Ελλη Αλεξίου, <i>Εκληροί αγώνες για μικρή ζωή</i>	Ευγενία Φακίνου, <i>Αστραδενή</i>
Γ' Χριστιανικό Παρθενναγωγείο	<i>Το έβδομο ρούχο</i>
Ν. Καζαντζάκης, <i>Στα παλάτια της Κνωσού</i>	<i>Έρω, θέρος, πόλεμος</i>
Ρίτσαρντ Μπαχ, <i>Ο γλάρος Ιωάνθαν</i>	Γ. Μ. Βιζυηνός, <i>Νεοελληνικά Διηγήματα</i>
Μαρία Ιορδανίδου, <i>Λωξάντρα</i>	Ρέα Γαλανάκη, <i>Ο βίος του Ισμαήλ Φερικ Πασά</i>
<i>Διακολές στον Καύκασο</i>	Κάρολος Κουν, <i>Κάνουμε θέατρο για την ψυχή μας</i>
Νίτσα Τζώρτζογλου, <i>Ο θησαυρός της Τροίας</i>	Κοσμάς Πολίτης, <i>Στου Χατζηφράγκου</i>
Antoine de Saint-Exupery, <i>Ο μικρός πρίγκιπας</i>	Ρενέ Γκοσινί-Ζαν Ζακ Σανπέ, <i>Ο μικρός Νικόλας σε νέες περιπέτειες</i>
Λ. Πέτροβιτς-Ανδρουτσόπουλου, <i>Το τσιμεντένιο δάσος</i>	Διδώ Σωτηρίου, <i>Μέσα στις φλόγες</i>
Α.Σ. Νηλ, <i>Το πράσινο σύννεφο</i>	Μ. Έντε, <i>Ιστορία χωρίς τέλος</i>
Ε. Χεμινγκουέι, <i>Ο γέρος και η θάλασσα</i>	Ηλίας Βενέζης, <i>Αισιακή γη</i>
Κατίνα Παπά, <i>Σ' ένα γυμνάσιο θηλέων</i>	<i>Τα ο νούμερο 31328</i>
Ε. Σέρμαν, <i>Ο Παπαλόγκι</i>	Γαλάτεια Γρηγοριάδου-Σουρέλη, <i>Μνήμες της Σμύρνης (διηγήματα)</i>
Κ. Ντελόπουλος, <i>Ο Άκης και οι άλλοι</i>	<i>Εμένα με νοιάζει (μυθιστόρημα)</i>
<i>Ο Άκης στα όπλα</i>	Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσόπουλου, <i>Το τσιμεντένιο δάσος</i>
Αμαλία Μεγαπάνου, <i>Σιμώνη</i>	Ζωρζ Σαρή, <i>Τα στενά παπούτσια</i>
<i>Έτσι είπε κι έφυγε για το σλίπ του Οδυσσεία</i>	Άλκη Ζέη, <i>Η Κωνσταντίνα και οι αράχνες της</i>
<i>Φιλαρέτης: Ελληνική</i>	<i>Η μωβ ομπρέλα</i>
Αντ. Σαμαράκης, <i>Ζητείται ελπίς</i>	Αλκούνη Παπαδάκη, <i>Το χρώμα του φεγγαριού</i>
<i>Αρνούμαι</i>	Αγγέλα Καστρινάκη, <i>Εκδρομές με φίλες (διηγήματα)</i>
Μαργαρίτα Λυμπεράκη, <i>Τα ψάθινα καπέλα</i>	Ζοέλ Λοπινό, <i>Η αγριλιά</i>
Τζ. Όργουελ, <i>Η φάρμα των ζώων</i>	Ιωάννα Καρυστιάνη, <i>Κουστούμι στο χόμα</i>
Μ. Καντολιών, <i>Οι δυο και οι άλλοι δυο</i>	Χαρά Γιαννακοπούλου, <i>Το νησί που ταξιδεύει</i>
Α. Καρκαβίτσας, <i>Τα λόγια της πλώρης</i>	Νίτσα Τζώρτζογλου, <i>ΣΟΣ-Κίνδυνος</i>
Αλ. Παπαδιαμάντης, <i>Διηγήματα της αγάλης</i>	Σούζυ Μόργκενστερν, <i>Τα σαΐνια της α' γυμνασίου</i>
Ισμήνη Καπάνταη, <i>Απειρωτάν και Τούρκων</i>	Βασιλική Ράλλη, <i>Το προσφυγόπουλο</i>
<i>Επτά φορές το δαχτυλίδι</i>	

Ελευθερία Ιατράκη · Φωτεινή Κοζύρη

Το «χρονικό του χρόνου» (του σχολικού φυσικά!) ολοκληρώθηκε. Αυτό που περιμένατε τόσο καιρό ήρθε και το μελτεμάκι του καλοκαιριού χαϊδεύει ήδη τα πρόσωπά σας. Μένει πια ο απόηχος του χρόνου να αιωρείται στους χώρους και στις καρδιές μας.

Αντί για άλλη ευχή κρατώ τον τελευταίο στίχο από το τελευταίο τραγούδι, όπως το τραγούδησε η γ' Γυμνασίου στον αποχαιρετισμό της, και σας τον στέλνω ως ευχή. Έτσι με τα αποσιωπητικά, για να έχει διάρκεια: «Ας κρατήσουν οι χοροί.....». Το εύχομαι εκ βάθρων.

Κ. Ανδριόπουλος

Καλό καλοκαίρι

